

mimi thebo

DREAMING THE BEAR

URSOAICA DIN VIS

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Diana Geacă

Chapter One

Everything is quiet. I can hear my raspy breath, getting rougher with every step of these stupid snowshoes. Then I hear something—a bird, maybe. But I can't see where it is. All I see is pine trees, in every direction. And snow, of course.

I wonder when I can go back; how long has it been? But I don't want to peel down my warm, padded mitten to look at my watch. I hate the way the cold air attacks any little weakness, like a bare wrist. It's like it's trying to get at you. It's like it's personal.

And anyway, it's only been about five minutes since the last time I looked.

I'm supposed to be out here for two to four hours every day, to build up my lungs. The doctor said cold won't do me any harm, if I'm dressed for it. He said I should take care not to get wet.

There's a hill I haven't been up. I've always taken the ways that go around it. Today, I am so bored, I'll try to go uphill, and see if there's anything interesting up there. I know I shouldn't go uphill, but I do it anyway. If it really starts to hurt, I'll stop, right?

My dad spends all day out in the cold, and even some nights. When he talks about his work, I don't listen. Evidently finding out about deer populations with natural predators is so important that we had to move to the middle of a giant wilderness. Nothing is that important. It wasn't worth it.

If I was home, I could walk to the library. I could wander

Capitolul I

În jurul meu e liniște deplină. Îmi aud respirația precipitată, care devine tot mai greoaie cu fiecare pas pe care îl fac încălțată cu rachetele astea stupide pentru zăpadă. Deodată, aud ceva – poate o pasăre. Dar nu văd unde este. Oriunde mă uit, văd numai brazi. Și zăpadă, desigur.

Mă întreb când pot să mă întorc. Oare cât timp a trecut? Dar nu vreau să-mi dau jos mănua caldă, căptușită, ca să mă uit la ceas. Urăsc felul în care aerul rece atacă orice locșor vulnerabil, cum ar fi o încheietură dezgolită. Parcă vrea să te răpună. Parcă are un dinte împotriva ta.

Și, oricum, cred că au trecut doar cinci minute de când m-am uitat ultima oară.

În fiecare zi trebuie să stau aici, afară, între două și patru ore, ca să-mi întăresc plămânii. Doctorul a zis că frigul n-o să-mi facă niciun rău dacă sunt îmbrăcată bine. Mi-a spus să am grijă să nu mă ud.

E pe-aici un deal pe care nu am urcat. De fiecare dată, am ales o cale ocolitoare. Dar astăzi sunt atât de plictisită, încât o să încerc să-l urc, să văd dacă e ceva interesant acolo. Știu că nu ar trebui, dar tot o fac. Dacă o să simt vreo durere, n-am decât să mă opresc, nu-i așa?

Tata stă în fiecare zi în frig, uneori chiar și nopțile. Nu-l ascult când îmi vorbește despre munca lui. După capul lui, să aduni informații despre populațiile de cerbi care au prădători naturali e un lucru atât de important, încât a trebuit să ne mutăm tocmai în mijlocul acestei sălbăticii nescârșite. De fapt, nimic nu e atât de important. Chiar n-a meritat.

Dacă aș fi acasă, m-aș putea duce la bibliotecă. M-aș putea plimba

through town, looking in all the junk shops. I could go swim—no, I couldn't, because I'm not supposed to get wet.

But if I was home, I could get wet, because I wouldn't have gotten pneumonia in the first place. I wouldn't have been in the hospital for three weeks. I wouldn't be all skinny and run-down and weak. I'd be at a real school, with people who actually like me. I'd be with my friends.

I wouldn't be with idiots like Susan Hackmeyer, who thinks she knows everything. She doesn't. She only knows stuff about being here. She couldn't find her way across London by tube. She couldn't spot the next big fashion. She's still wearing last year's jeans. Just because I couldn't tell the difference between deer poo and elk poo, she tried to make me look stupid in front of Tony Infante.

As if I needed any help to look stupid in front of Tony Infante.

I get so upset, thinking about all this, that I am halfway up the hill, which was a lot steeper than it looked, before my lungs hurt and I notice my breath has gone all noisy and harsh. I really need to stop walking uphill. My legs are burning. But then I see where I am.

I can't stop. If I stop, I'll fall twelve metres, straight down.

You shoe up steep hills sideways, kind of like making stairs for yourself in the snow. It's hard. Stopping means balancing, and that's tricky. I have poles to help, but I haven't been taking them lately. They seem heavy.

My poles are still on the porch of the cabin.

I've just been cutting into this hill, letting my anger carry me up. And now, when I need one of the millions and trillions of pine trees in this stupid wilderness, there's not a single one of the horrible things I can actually reach and hold onto so that I can rest. I have to keep moving or I'll fall.

prin oraș, intrând în toate magazinele de vechituri. M-aș putea duce să înot. Ba nu, n-aș putea, pentru că nu am voie să mă ud.

Dar dacă aș fi acasă, aș avea voie să intru în apă, pentru că nu aș fi făcut nicio pneumonie. Nu aș fi stat în spital trei săptămâni. Nu aș fi slăbănoagă, obosită și slăbită. M-aș duce la o școală adevărată, cu oameni care chiar mă simpatizează. Aș fi cu prietenii mei.

Nu mi-aș pierde vremea cu idioți ca Susan Hackmeyer, care crede că le știe pe toate. Nu e adevărat. Știe doar chestii despre viața de aici. Dar în Londra nu s-ar descurca nici să circule cu metroul. Și habar n-are ce e la modă. Încă mai poartă un model de blugi de anul trecut. Pentru că n-am știut să fac diferența între rahatul de cerb și cel de elan, a încercat să mă facă de râs în fața lui Tony Infante.

De parcă Tony Infante n-ar fi avut deja o părere foarte proastă despre mine.

Gândindu-mă la treaba asta, mă supăr atât de tare, încât urc pe nesimțite jumătate de deal, care e mult mai abrupt decât pare. Încep să mă doară plămânii și observ că respirația mi-a devenit șuierătoare. De-abia mai răsuflu. Chiar trebuie să mă opresc din urcat. Mi s-au încins mușchii picioarelor. Dar deodată, văd unde mă aflu.

Nu mă pot opri. Dacă mă opresc, o să cad de la o înălțime de doisprezece metri și n-o să mă mai opresc decât la poalele dealului.

Trebuie să urci dealurile abrupte în zigzag, ca și cum ți-ai face trepte în zăpadă. E greu. Când te oprești, trebuie să ai grijă să nu-ți pierzi echilibrul, ceea ce nu-i tocmai ușor. Am niște bețe de schi, dar nu le-am luat cu mine în ultimul timp. Sunt grele.

Bețele mele sunt pe veranda cabanei.

M-am apucat pur și simplu să-mi croiesc drum pe dealul ăsta, purtată de furia mea dezlănțuită. Iar acum, când am nevoie de unul dintre trilioanele de brazi din sălbăticia asta nesuferită, ia-l de unde nu-i. Nu e nici măcar un singur copăcel amărât pe care să-l apuc și de care să mă sprijin ca să mă odihnesc. Dacă nu merg mai departe, o să cad.

All the time I'm thinking about this, my feet keep on cutting little steps and I keep huffing up the hill.

It hurts so bad that my lungs start to ache, too.

All my big muscles are burning now—not just my legs but my bottom and my arms and back, too. The doctor explained why this happens. They need oxygen to flush out the lactic acid that builds up when I exercise. Since my lungs are still crinkly and wet, I'm not making enough oxygen to flush them.

Which is why I'm not supposed to go uphill.

It doesn't help that my lungs are used to being at sea level and I'm living over 2000 metres above it. That's one of the reasons I got pneumonia in the first place. The altitude—I'm not adjusting well to the altitude. And it doesn't help to think of this about a million times a day and get angry at my dad every single one of them, either. Emotional upset isn't, apparently, good for my breathing.

I'm hurting really badly, and the brow of the hill is twenty steps away. I glance, and it's a long way down, and I wish I hadn't glanced.

I'm getting black spots in front of my eyes. I'm fighting off weird thoughts—like maybe I could roll back down. Or that it would be nice to just die and not hurt any more.

It was so stupid to try and climb this hill.

And then I get the far-away thing again, where I'm kind of outside me and looking down. Like I'm up somewhere civilized, like a space station, and I'm zooming in on earth and America and Montana and the wilderness and the park and zooming, zooming right in to our area, and our cabin and me, halfway up this horrible hill.

În timp ce mă gândesc la toate astea, sap cu picioarele mici trepte în zăpadă. Urc, răsuflând greu.

Mi-e atât de greu să respir, încât începe să mă doară pieptul.

Toți mușchii importanți mă dor – nu numai de la picioare, dar și de la fund, brațe și spate. Doctorul mi-a explicat de ce mi se întâmplă asta. Au nevoie de oxigen ca să elimine acidul lactic care se acumulează în ei când fac mișcare. Având în vedere că plămânii mei sunt încă slăbiți și umezi, nu produc destul oxigen care să curețe mușchii.

De-asta nu am voie să urc dealuri.

În plus, plămânii mei sunt obișnuiți cu aerul de la nivelul mării, iar eu trăiesc acum la peste 2000 de metri altitudine. De-asta am și făcut pneumonie. Nu mă pot obișnui cu altitudinea. Și nu mă ajută nici faptul că mă gândesc la asta de un milion de ori pe zi și că de fiecare dată mă supăr foc pe tata. Se pare că supărarea nu-mi face bine la respirație.

Mă doare foarte tare, iar vârful dealului se află la douăzeci de pași distanță. Arunc o privire în jos – e cale lungă până acolo – și îmi doresc să nu mă fi uitat.

Încep să văd puncte negre. Mă lupt cu gânduri ciudate; de exemplu, că aș putea coborî dealul rostogolindu-mă sau că ar fi mai bine să mor, ca să nu mai simt durerea.

A fost o idee proastă să urc dealul ăsta.

Și apoi iar am sentimentul că mă aflu departe, undeva în afara mea, și că mă uit în jos. Ca și cum aș fi într-un spațiu civilizat – de exemplu, într-o stație spațială – și aș mări tot mai mult imaginea Pământului: văd America, apoi Montana, apoi sălbăticia, parcul, zona în care locuim, cabana și, în sfârșit, iată-mă și pe mine, pe dealul ăsta îngrozitor, pe care l-am urcat până la jumătate.

I'm like a black and red dot, moving up a white page. As soon as you can tell it's a person, you can tell I'm a girl. Even in my padded clothes, I'm thin. My shining brown ponytail trembles with every movement.

I waver. My knees sink, and for a moment I look as though I might fall. But then I half-climb, half-stagger to the brow of the hill, and collapse into the snow.

What do bears dream? What do they want?

This bear dreams of her cubs. They sleep against her, in the great long time of dark and cold. In her sleep, she moves her great arm to gather them close.

Somewhere in her mind, a deep reflex; they are not there. The cubs are not where they should be. There is cold where there should be warmth.

She swims up from her heaviness. She feels the dry of her mouth and she opens one eye.

She remembers the last time she saw the cubs. The things the men did. She feels the pain in her shoulder, but her memory hurts much more. She closes her eye and groans, rolling on her back to her other side, away from the cave's opening and the place her cubs used to lie.

Sunt ca un punct roșu cu negru, care urcă pe o pagină albă. Imediat ce îți dai seama că sunt de fapt om, vezi și că sunt fată. Deși sunt îmbrăcată în haine groase, căptușite, se vede că sunt slabă. Părul castaniu, strălucitor, prins în coadă, tremură la fiecare mișcare pe care o fac.

Ezit. Genunchii mi se înmoaie și, o clipă, pare că sunt pe cale să cad. Dar apoi, ba cățărându-mă, ba clătinându-mă, ajung în vârful dealului, unde mă arunc în zăpadă.

Ce visează urșii? Ce își doresc ei?

Ursoaica asta își visează puii, care dorm lângă ea, în frig și întuneric, vreme îndelungată. Întinde o labă prin somn ca să îi tragă mai aproape.

Dar undeva, în adâncurile minții ei, se produce un declic: puii nu sunt acolo. Nu sunt acolo unde ar trebui să fie. În locul în care ar fi trebuit să fie cald este frig.

Începe să se dezmeticească. Își simte gura uscată și deschide un ochi.

Își aduce aminte când și-a văzut puii ultima dată și ce le-au făcut oamenii. Simte apoi durerea din umăr, dar amintirile îi provoacă o suferință și mai mare. Închide ochii și geme, întorcându-se pe spate și apoi pe partea cealaltă, departe de gura peșterii și de locul în care puii ei obișnuiau să doarmă.

Respect p *I lie in the snow for a long time, long enough for the thick, white flakes to cover the red patches of my coat.*

When I sit up, I look at my watch, but I don't see it. I still see me, from a long way away. I am shivering. I crawl to the brow of the hill and look down the steep slope. Part of me sees how far it is, and part of me sees me seeing.

I try to get to my feet, but I am shaking. My knees fold underneath me and I sit down, hard. My ponytail is dark with melted snow.

Wet. The part of me looking tells the part of me feeling. I got wet. I'm not supposed to get wet.

I look the other way and see a shelter of sorts—a low cave in the rocks of the hill. I crawl inside.

It is dark and I shiver hard. One of my snowshoes drags behind me, half off my boot. It doesn't seem like a big problem. My eyes are pulling shut when I sense warmth and lean my back into it.

The bear half wakes again. Someone is there. Her sensitive nose tells her immediately that it is not her cubs, that it is not another bear. But, under the perfumed shampoo and soap and deodorant, she smells another animal. Whatever it is, it is alive. And it is small and cold.

She rolls again, flings out her great arm and drags the thing to her chest. It is a comfort to feel it warming beneath her touch.

Începe să ningă.

Zac în zăpadă mult timp, suficient de mult pentru ca fulgii mari și albi să acopere părțile roșii ale hainei.

Când mă ridic, mă uit la ceas, dar nu-l văd. Încă mă aflu la mare înălțime, de unde mă văd pe mine. Tremur. Mă târăsc până la margine și mă uit în jos, la panta abruptă. O parte din mine vede cât de mult e până jos, iar cealaltă parte mă vede pe mine uitându-mă în jos.

Încerc să mă ridic în picioare, dar tremur. Mi se taie genunchii și mă las greu la pământ. Părul meu pare acum negru, fiindcă e ud de la zăpada topită.

„Te-ai udat“, îi spune partea din mine care vede părții care simte. M-am udat. Nu am voie să mă ud.

Mă uit într-o parte și văd un fel de adăpost – o peșteră joasă, ascunsă în stâncile de pe deal. Mă târăsc înăuntru.

E întuneric și tremur violent. Trag după mine una dintre rachetele de zăpadă, care stă să-mi scape din picior. Dar nu mi se pare o problemă prea mare. Ochii mi se închid când simt căldura. Mă lipesc cu spatele de ea.

Ursoaica începe iar să se dezmeticească. E cineva acolo. Nasul ei sensibil îi spune imediat că nu sunt puii ei, că nu este, de fapt, un urs. Dar, dincolo de șamponul parfumat, de săpun și de deodorant, simte mirosul unui alt animal. Orice o fi, este viu, mic și înfrigurat.

Se întoarce pe o parte, întinde laba uriașă și trage animalul la pieptul ei. E o mare alinare să-l simtă încălzindu-se sub brațul ei.